

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 682

din 30 septembrie 2020

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 1 și 2 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, obiecție formulată de Guvernul României, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 11 alin. (1) lit. A.a) și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. 5/3.472 din 13 iulie 2020, Guvernul României a sesizat Curtea Constituțională cu obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, sesizare care a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.966 din 13 iulie 2020 și constituie obiectul Dosarului nr. 967A/2020. La sesizare a fost anexat, în copie, un exemplar al legii.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale sunt contrare prevederilor art. 16 din Constituție. Arată că prin pct. 1 și 2 ale art. 1 din legea adoptată se modifică dispozițiile art. 153 privind prescripția răspunderii penale din Codul penal și cele ale art. 154 privind termenele de prescripție a răspunderii penale, în sensul instituirii imprescriptibilității răspunderii penale pentru faptele de viol (art. 218 din Codul penal) și act sexual cu un minor (art. 220 din Codul penal).

4. Apreciază că această modificare legislativă instituie un tratament discriminatoriu între persoanele care au comis infracțiuni de gravitate similară, deoarece nu pot fi identificate rațiuni obiective pentru reglementarea imprescriptibilității răspunderii penale doar pentru cele două infracțiuni anterior menționate (viol și act sexual cu un minor). Astfel, soluția legislativă aleasă pare arbitrară și discriminatorie față de persoanele care săvârșesc infracțiunile de viol sau act sexual cu un minor, infracțiuni pentru care va opera imprescriptibilitatea răspunderii penale, în timp ce alte fapte de gravitate cel puțin egală și de natură similară vor fi în continuare supuse curgerii termenelor de prescripție.

5. Susține că specificul infracțiunilor contra libertății și integrității sexuale ar putea justifica introducerea unor termene de prescripție prelungite pentru faptele de acest gen, fiind cunoscut că, în multe cazuri, trece o perioadă considerabilă de timp până când victimele acestor infracțiuni pot aduce la cunoștința organelor judiciare fapta comisă. Cu toate acestea,

se ajunge la aplicarea unui tratament diferit autorului infracțiunii de viol sau act sexual cu un minor, față de autorii altor infracțiuni pedepsite de legea penală la fel de aspru (de exemplu, fapte precum cele de corupție, tortură, nerespectarea regimului armelor și al munițiilor, nerespectarea regimului materialelor nucleare sau al altor materii radioactive, trădare).

6. Astfel, nu poate fi justificată în mod obiectiv și rezonabil diferența de tratament față de autorii unor infracțiuni de aceeași natură, susceptibile a avea un efect similar asupra victimei și, prin urmare, a produce același decalaj în sesizarea organelor judiciare, cum sunt faptele de trafic de persoane (art. 210 din Codul penal), trafic de minori (art. 211 din Codul penal), proxenetism (art. 213 din Codul penal), agresiune sexuală (art. 219 din Codul penal), pornografie infantilă (art. 374 din Codul penal).

7. În continuare, face referire la jurisprudența constantă a Curții Constituționale, care a statuat că o diferență de tratament trebuie să se bazeze pe justificări obiective și rezonabile pentru a nu reprezenta o încălcare a art. 16 din Constituție. Acesta prevede instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Ca urmare, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragraful 23).

8. Principiul egalității în drepturi nu înseamnă uniformitate, încălcarea principiului egalității și nediscriminării existând atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite (Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019). Nesocotirea principiului egalității are drept consecință neconstituționalitatea discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Curtea a mai stabilit că discriminarea se bazează pe noțiunea de „excludere de la un drept” (Decizia nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014).

9. Arată că în același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (de exemplu, prin Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, Hotărârea din 13 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza *D.H. și alții împotriva Republicii Cehe*, paragraful 175, Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în

Cauza *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60, Hotărârea din 16 martie 2010, pronunțată în Cauza *Carson și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 61).

10. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Avocatului Poporului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

11. **Avocatul Poporului** a transmis punctul său de vedere prin Adresa cu nr. 14.390 din 6 august 2020, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.698 din 6 august 2020, în sensul netemeinicii criticilor de neconstituționalitate formulate prin obiecția de neconstituționalitate. Astfel, s-a arătat că nu poate fi reținută critica potrivit căreia prin modificarea legislativă se aduce atingere art. 16 din Constituție, neputându-se pretinde uniformitate acolo unde există diferențe clare și obiective de situație sau, după caz, de regim juridic aplicabil (Decizia Curții Constituționale nr. 782 din 12 mai 2009).

12. Se arată că prescripția răspunderii penale este o cauză de înlăturare a răspunderii penale ca urmare a neexercitării în timp util de către stat, prin organele sale judiciare, a dreptului de a aplica infractorului o pedeapsă, având ca efect stingerea acestui drept și a obligației corelative a infractorului de a suporta aplicarea unei sancțiuni penale. Apreciază că fiecare infracțiune săvârșită vatamă o anumită valoare socială ocrotită, însă, în cazul anumitor infracțiuni, pericolul social este mult mai mare. Astfel, în cazul infracțiunilor de viol și act sexual cu un minor se aduce atingere unor valori supreme în ierarhia drepturilor omului, precum integritatea sexuală, fizică și psihică și, uneori, chiar viața unei categorii sociale care reclamă o protecție spontană și efectivă din partea statului — minorii.

13. În acest context, preeminența acestor valori nu doar justifică, ci reclamă o politică penală adecvată, capabilă să răspundă unei situații din societate. Apreciază că opțiunea legiuitorului a fost de a stabili imprescriptibilitatea răspunderii penale în cazul infracțiunilor de viol și act sexual cu un minor, cu atât mai mult cu cât, așa cum se arată în expunerea de motive a actului normativ criticat, numărul abuzurilor săvârșite asupra minorilor a crescut considerabil, iar răspunderea infractorilor este de multe ori diminuată în spatele unui „pretins” consimțământ al minorului sau al unor pedepse prea blânde stabilite ori aplicate peste termenele de prescripție.

14. Susține că în cazul infracțiunilor de viol și act sexual cu un minor, victimele îndrăznesc să vorbească despre ce li s-a întâmplat după zeci de ani, acesta fiind motivul modificării legislațiilor multor țări democratice. Apreciază că România se află la începutul unei astfel de perioade, ceea ce justifică opțiunea legiuitorului manifestată printr-un vot cu largă majoritate în Parlament, provenind de la toate formațiunile politice reprezentate.

15. Pornind de la jurisprudența Curții Constituționale referitoare la principiul egalității și nediscriminării, apreciază că nu poate fi pus semnul egalității între infracțiunile de viol și act sexual cu un minor, pe de o parte, și infracțiunile de corupție, de trădare ori de nerespectare a regimului armelor și al munițiilor, pe de altă parte. Ca atare, apreciază că modificările legislative criticate țin de opțiunea legiuitorului, manifestată în marja sa de apreciere, permisă de dispozițiile art. 16 din Constituție.

16. Așa fiind, apreciază că, în considerarea tuturor implicațiilor mai sus arătate, este dreptul exclusiv al legiuitorului să urmărească asigurarea unei egalități relative, care ținde spre proporționalitate, iar nu spre uniformitate. În aceste situații, echitatea este chemată să corijeze o egalitate juridică formală, o egalitate în cadrul legii care stabilește reguli juridice egale, dar care uneori generează consecințe atât de inegale/diferite pentru victima unei infracțiuni de act sexual cu un minor sau a unei infracțiuni care lezează patrimoniul.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au transmis punctele lor de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

18. La dosar a fost depus un **memoriu Amicus Curiae**, de către doamna Oana Bizgan, deputat în Parlamentul României, în calitate de inițiatoră a proiectului de lege supus controlului de constituționalitate. Acesta a fost înregistrat la Curtea Constituțională cu nr. 5.504 din data de 21 septembrie 2020. În esență, se apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale și se solicită respingerea, ca neîntemeiată, a obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul judecătorului-raportor, memoriul *Amicus Curiae*, dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

19. Actul de sesizare are ca obiect al criticilor de neconstituționalitate Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală. Cu toate acestea, din analiza criticilor de neconstituționalitate rezultă că autorul obiecției de neconstituționalitate are în vedere doar modificările aduse dispozițiilor art. 153 și 154 din Codul penal. Așa fiind, Curtea apreciază că obiectul sesizării de neconstituționalitate îl constituie art. 1 pct. 1 și 2 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală.

20. Autorul sesizării susține că dispozițiile legii criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi.

21. În vederea soluționării prezentei sesizări, Curtea procedează, mai întâi, la **verificarea admisibilității acesteia**. Astfel cum a stabilit Curtea Constituțională în jurisprudența sa (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018), analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării trebuie realizată prin raportare la dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, în care sunt prevăzute condițiile referitoare la atribuția Curții Constituționale de exercitare a controlului de constituționalitate a legilor înainte de promulgare și care vizează trei aspecte: dreptul de sesizare a Curții; termenul de sesizare; obiectul sesizării.

22. În prezenta cauză, analizând admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate sub aspectul titularului sesizării, al termenului de sesizare și al obiectului acesteia, se constată că sesizarea care formează obiectul Dosarului nr. 967A/2020 îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție. Astfel, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, obiecția îndeplinește condițiile de admisibilitate, fiind formulată de către Guvernul României, care are dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată.

23. Sub aspectul termenului de sesizare, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă, nefiind tardiv introdusă. În acest sens, Curtea reține că, în calitate de Cameră decizională, Camera Deputaților a adoptat legea în data de 30 iunie 2020, dată la care a fost înaintată secretarului general în vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții

Constituționale, fiind trimisă spre promulgare Președintelui României în data de 6 iulie 2020. În calitate de subiect de sezină, Guvernul României a sesizat Curtea Constituțională în data de 13 iulie 2020, fiind înregistrată în aceeași zi la Registratura jurisdicțională a Curții Constituționale, cu numărul 3.966. Așadar, obiecția a fost formulată înainte de promulgare, în interiorul termenului de 20 de zile, prevăzut de art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, fiind deci admisibilă.

24. Prin umare, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

25. Analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul obiecției de neconstituționalitate apreciază că reglementarea ca infracțiuni imprescriptibile doar a celor prevăzute de art. 218 și 220 din Codul penal, iar nu și a celorlalte infracțiuni de aceeași gravitate, sau a celor din același capitol al codului, determină încălcarea principiului nediscriminării.

26. În acest context, Curtea observă că, prin Decizia nr. 297 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 25 iunie 2018, a constatat că răspunderea penală este o formă a răspunderii juridice angajată ca urmare a încălcării unei dispoziții de drept penal, fapt ce dă naștere unui raport juridic de constrângere, născut ca efect al săvârșirii infracțiunii, raport ce are ca părți statul, pe de o parte, și persoana care săvârșește infracțiunea, pe de altă parte. Conținutul raportului juridic penal de constrângere este format din dreptul statului de a trage la răspundere persoana care a săvârșit infracțiunea, prin aplicarea sancțiunii corespunzătoare, prevăzute de legea penală, și din obligația persoanei în cauză de a executa sancțiunea aplicată. Curtea a reținut că dintre principiile care guvernează răspunderea penală prezintă relevanță din perspectiva prezentei analize principiul legalității incriminării și a pedepsei, prevăzut la art. 23 alin. (12) din Constituție și art. 1 din Codul penal, potrivit căruia faptele care constituie infracțiuni și pedepsele aplicabile în cazul săvârșirii lor sunt prevăzute prin legea penală. Același principiu se regăsește, indirect, și la art. 15 alin. (2) din Codul penal, conform căruia infracțiunea este singurul temel al răspunderii penale. Principiul legalității răspunderii penale este completat cu principiul caracterului personal al acesteia, conform căruia răspunderea penală poate fi angajată numai cu privire la persoana care a săvârșit o infracțiune și la participanții la comiterea acesteia. În fine, un alt principiu aplicabil răspunderii penale este cel al prescriptibilității răspunderii penale. Potrivit acestuia din urmă, dreptul statului de a trage la răspundere penală persoanele care săvârșesc infracțiuni se stinge, dacă acesta nu este exercitat într-un anumit interval de timp. Prescripția răspunderii penale are la bază ideea că, pentru a-și atinge scopul, acela al realizării ordinii de drept, răspunderea penală trebuie să intervină prompt, cât mai aproape de momentul săvârșirii infracțiunii, întrucât doar în acest fel poate fi realizată prevenția generală și cea specială și poate fi creat, pe de o parte, sentimentul de securitate a valorilor sociale ocrotite, iar, pe de altă parte, încrederea în autoritatea legii. Cu cât răspunderea penală este angajată mai târziu față de data săvârșirii infracțiunii, cu atât eficiența ei scade, rezonanța socială a săvârșirii infracțiunii se diminuează, iar stabilirea răspunderii penale pentru săvârșirea infracțiunii nu mai apare ca necesară, deoarece urmările acesteia ar fi putut fi înlăturate sau șterse. Totodată, în intervalul de timp scurs de la săvârșirea infracțiunii, autorul acesteia, sub presiunea amenințării răspunderii penale, se poate îndrepta, fără a mai fi necesară aplicarea unei pedepse. Prin umare, Curtea a constatat că, pentru a nu lăsa nesoluționate *sine die* raporturi juridice de conflict, legiuitorul a

reglementat prescripția răspunderii penale drept cauză de înlăturare a răspunderii penale. Prescripția răspunderii penale este reglementată la art. 153—156 din Codul penal. Așa fiind, prescripția răspunderii penale constă în stingerea raportului juridic penal de conflict și, prin aceasta, în stingerea dreptului statului de a trage la răspundere penală persoana care săvârșește o infracțiune, după trecerea unui anumit interval de timp de la data comiterii acesteia, respectiv după scurgerea termenului de prescripție. În acest sens, termenele de prescripție sunt reglementate la art. 154 din Codul penal, în funcție de natura și gravitatea pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunile în cazul cărora se aplică.

27. Pe de altă parte, prin Decizia nr. 473 din 12 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 942 din 7 noiembrie 2018, pronunțându-se asupra soluției legislative potrivit căreia prescripția nu înlătură răspunderea penală în cazul săvârșirii infracțiunilor de omor (simplu și calificat) și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei, Curtea a reținut că gravitatea atingerii aduse valorilor sociale ocrotite prin incriminarea acestor fapte reclamă o reacție fermă din partea statului, întrucât nevoia de dreptate nu se stinge prin simpla scurgere a vremii de la data săvârșirii lor.

28. Prin umare, Curtea Constituțională a apreciat că, în contextul preeminenței dreptului la viață, legiuitorul a avut de ales între principiul securității raporturilor juridice și echitatea juridică, ambele componente fundamentale ale statului de drept, fiind sarcina legiuitorului să decidă cărui principiu acordă prevalență, fără a interveni arbitrar și ținând seama de valorile protejate. Curtea a constatat că opțiunea legiuitorului nu are drept consecință un prejudiciu constituțional relevant, astfel că reglementarea nu încalcă Constituția, fiind compatibilă cu sistemul principiilor consacrate de prevederile Legii fundamentale.

29. Totodată, Curtea, prin Decizia nr. 287 din 1 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 11 ianuarie 2002, a reținut că stabilirea termenelor prescripției în general și deci și a termenelor prescripției răspunderii penale și ale prescripției executării pedepsei este de esență instituției prescripției. Termenele sunt stabilite de legiuitor în raport cu gravitatea pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită, respectiv în raport cu gravitatea pedepsei aplicate. Este atributul exclusiv al legiuitorului de a stabili aceste termene, ca, de altfel, și celelalte condiții, precum și efectele prescripției, iar acestea nu pot fi considerate ca fiind contrare Constituției.

30. Plecând de la cele reținute în jurisprudența sa anterioară, Curtea constată că reglementarea răspunderii penale, precum și cea a prescriptibilității/imprescriptibilității răspunderii penale reprezintă chestiuni ce țin de politica penală a statului. De asemenea, în doctrină, s-a precizat că atât prescripția răspunderii penale, cât și cea a executării pedepsei se întemeiază pe situații obiective și pe considerații social-politice și răspund unor cerințe de politică penală.

31. Or, prin Decizia nr. 824 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 17 februarie 2016, și Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, Curtea a constatat că Parlamentul este liber să decidă cu privire la politica penală a statului, în virtutea prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, în calitate de unică autoritate legiuitoare a țării. Totodată, Curtea a reținut că nu are competența de a se implica în domeniul legiferării și al politicii penale a statului, orice atitudine contrară constituind o imixtiune în competența acestei autorități constituționale (a se vedea Decizia nr. 629 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 932 din 21 decembrie 2014). Astfel, Curtea a recunoscut că, în acest domeniu, legiuitorul se bucură de o

marjă de apreciere destul de întinsă, având în vedere că acesta se află într-o poziție care îi permite să aprecieze, în funcție de o serie de criterii, necesitatea unei anumite politici penale. Cu toate acestea, Curtea a reținut că, deși, în principiu, Parlamentul se bucură de o competență exclusivă în reglementarea măsurilor ce țin de politica penală a statului, această competență nu este absolută în sensul excluderii exercitării controlului de constituționalitate asupra măsurilor adoptate. Astfel, Curtea a constatat că incriminarea/dezincriminarea unor fapte ori reconfigurarea elementelor/constitutive ale unei infracțiuni țin de marja de apreciere a legiuitorului, marjă care nu este absolută, ea fiind limitată de principiile, valorile și exigențele constituționale. În acest sens, Curtea a statuat că legiuitorul trebuie să dozeze folosirea mijloacelor penale în funcție de valoarea socială ocrotită, Curtea putând cenzura opțiunea legiuitorului numai dacă aceasta contravine principiilor și exigențelor constituționale. De asemenea, Curtea a constatat că, potrivit art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, respectarea Constituției este obligatorie, așadar, Parlamentul nu își poate exercita competența de incriminare și de dezincriminare a unor fapte antisociale, decât cu respectarea normelor și a principiilor consacrate prin Constituție.

32. În acest context, Curtea observă că autorul obiecției de neconstituționalitate invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16. Cu privire la principiul egalității în drepturi, Curtea a reținut că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015).

33. Or, Curtea, prin Decizia nr. 443 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 24 octombrie 2017, a statuat că instituția prescripției semnifică diminuarea rezonanței sociale a săvârșirii infracțiunii, până la uitarea ei de către membrii societății. Aceasta presupune o perspectivă de ansamblu asupra tuturor faptelor comise, indiferent de aspectul săvârșirii lor de către o singură persoană sau de către mai multe persoane, în calitate de coautori, instigatori sau complici. Prin urmare, prescripția răspunderii penale produce efecte *in rem*, prin raportare la faptele de natură penală săvârșite, și nu *in personam*, în mod diferit pentru fiecare participant în parte. De altfel, soluția contrară ar fi de natură să afecteze însăși substanța instituției prescripției, aceea de consecință a atenuării impactului social al faptelor de natură penală comise, și ar transforma-o pe aceasta într-un mijloc juridic ce ar avea ca scop o absolvire a persoanei de aplicarea pedepsei penale, înlocuind, astfel, semnificația instituției prescripției răspunderii penale cu unul dintre efectele acesteia. Astfel, Curtea a constatat că, în cazul infracțiunilor săvârșite în participație, o astfel de soluție ar determina acordarea, în mod diferit, de la un participant la celălalt, a unei forme de iertare socială, după cum în privința acestora au fost făcute sau nu au

fost făcute acte de procedură în cauză. Or, aceasta ar reprezenta o încălcare a principiului egalității în drepturi, prin crearea unui regim juridic mai favorabil pentru persoanele care au luat parte la săvârșirea infracțiunii, dar cu privire la care nu au fost realizate acte de procedură în cauză, care însă se află în aceeași situație juridică cu persoanele care, având aceeași calitate, de participanți la săvârșirea infracțiunii, au fost supuse unor astfel de acte.

34. Din jurisprudența anterior citată, precum și din modalitatea de reglementare, rezultă că prescripția răspunderii penale este analizată și produce efecte *in rem*, prin raportare la faptele de natură penală săvârșite. Cu alte cuvinte, pentru a analiza incidența prescripției răspunderii penale se va analiza fapta săvârșită, iar nu persoana infractorului. Împrejurarea că efectul final al aplicării prescripției răspunderii penale este acela al stingerii obligației de a primi o pedeapsă nu presupune faptul că persoana celui care a săvârșit o faptă penală influențează în vreun mod aplicarea acestei instituții.

35. Așa fiind, în cazul reglementării prescripției răspunderii penale, legiuitorul trebuie să se abțină de la a adopta reglementări ce ar produce efecte diferite prin raportare la aceeași infracțiune, plasând astfel persoane ce au săvârșit aceeași faptă de natură penală și care se află în aceeași situație juridică în situații discriminatorii. Cu alte cuvinte, atât timp cât reglementarea prescripției răspunderii penale se referă la o anumită infracțiune, producând efecte juridice față de toate persoanele ce au săvârșit acea infracțiune, legiuitorul se regăsește în marja sa de apreciere, fără a fi încălcat principiul nediscriminării.

36. Or, în cazul dedus controlului de constituționalitate, legiuitorul a reglementat imprescriptibilitatea infracțiunilor prevăzute de art. 218 (violul) și art. 220 (actul sexual cu un minor) din Codul penal, fără a realiza vreo distincție referitoare la persoanele ce săvârșesc aceste fapte penale. Cu alte cuvinte, efectul imprescriptibilității va fi analizat și va produce efecte *in rem*, prin raportare la infracțiunile reglementate de art. 218 și de art. 220 din Codul penal, producând efecte juridice față de toate persoanele ce au săvârșit aceste infracțiuni.

37. În ceea ce privește susținerea autorului obiecției potrivit căreia se creează o discriminare între persoanele care săvârșesc infracțiunile de viol sau act sexual cu un minor, infracțiuni pentru care va opera imprescriptibilitatea răspunderii penale, și cele ce săvârșesc fapte de gravitate cel puțin egală și de natură similară, care vor fi supuse curgerii termenelor de prescripție, Curtea constată că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite.

38. Astfel, Curtea apreciază că sunt aplicabile *mutatis mutandis* cele reținute prin Decizia nr. 293 din 28 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 18 iunie 2015, paragraful 21, în sensul că nu poate reține existența unei discriminări între persoanele care săvârșesc infracțiunea de furt și care beneficiază de posibilitatea împăcării, ca modalitate de înlăturare a răspunderii penale, și persoanele care săvârșesc infracțiunea de furt de arbori, prevăzută la art. 110 din Legea nr. 46/2008, întrucât acestea se află în situații diferite, iar tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor în privința acestora are la bază criteriul obiectiv al importanței valorii sociale ocrotite prin norma de incriminare, fondul forestier național constituind bun de interes național. În același sens, prin Decizia nr. 156 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 4 mai 2015, Curtea a reținut că persoanele care săvârșesc infracțiunea prevăzută de art. 296 din Codul penal se află într-o situație juridică diferită față de cele care săvârșesc infracțiunea prevăzută de art. 272¹ din Codul penal din 1969.

39. Așa fiind, concluzia ce se impune este aceea că persoanele care au săvârșit infracțiuni diferite se află în situații juridice diferite, ceea ce permite și instituirea unui tratament juridic diferențiat, conform opțiunii libere a legiuitorului, fără a se putea reține instituirea unor privilegii sau a unor discriminări.

40. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că prin adoptarea reglementării criticate Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere, fără a încălca principiul nediscriminării, fiind opțiunea legiuitorului să aprecieze, în funcție de politica sa penală, instituția prescripției răspunderii penale.

41. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de Guvernul României și constată că dispozițiile art. 1 pct. 1 și 2 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și pentru modificarea art. 223 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 septembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății nr. 555/2020 privind aprobarea Planului de măsuri pentru pregătirea spitalelor în contextul epidemiei de coronavirus COVID-19, a Listei spitalelor care asigură asistența medicală pacienților testați pozitiv cu virusul SARS-CoV-2 în faza I și în faza a II-a și a Listei cu spitalele de suport pentru pacienții testați pozitiv sau suspecți cu virusul SARS-CoV-2

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale asistență medicală, medicină de urgență și programe de sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății cu nr. NT 10.592/2020, având în vedere:

— prevederile Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile art. 16 alin. (1) lit. a) și b) și ale art. 25 alin. (2) teza I din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 555/2020 privind aprobarea Planului de măsuri pentru pregătirea spitalelor în contextul epidemiei de coronavirus COVID-19, a Listei spitalelor care asigură asistența medicală pacienților testați pozitiv cu virusul SARS-CoV-2 în faza I și în faza a II-a și a Listei cu spitalele de suport pentru pacienții testați pozitiv sau suspecți cu virusul SARS-CoV-2, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 7 aprilie 2020, cu modificările și completările ulterioare, se modifică, după cum urmează:

— În anexa nr. 3 — Lista cu spitalele de suport pentru pacienții testați pozitiv sau suspecți cu virusul SARS-CoV-2, poziția 42 se modifică și va avea următorul cuprins: